

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 659 - 660

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

28 abril 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

UNA LLIÇÓ PROFITOSA

Deixem pas a la joventut

Encara la nostra retina es resisteix a abandonar la imatge bellíssima i carregada de color de l'espectacle de diumenge passat, a Santa Maria de la Mar i al Teatre Olympia. Aquell imponent quadre que dibuixaven els milers de joves cristians, aplegats sota els peus de la Verge del vell temple barceloní i que, més tard, s'abrandaven en les grades d'aquell teatre immens, o encara al vespre es commovien en el Palau de la Música amb les harmonies del Divendres Sant, de Nicolau, és un dels espectacles més reconfortants de la nova vida d'organització catòlica. Milers i milers de joves, vinguts de tots els indrets de Catalunya; actes en què l'espiritualitat brollava arreu; serenitat de vida plena, amb tot i el devesall d'entusiasme provocat per la joventut, han estat les característiques d'aquest Congrés memorable, que sens dubte ha estat una revelació per a molts, i ha constituït una lliçó per a tots, dirigents i dirigits.

La revelació està a la vista. L'ànima del nostre jovent, generosa, brilleja al contacte amb l'esperit cristià, etern, sobretot dins aquesta terra nostra marcada amb la seva empremta. I la lliçó és la que altre cop deriva de la força social que donen la unió del sentit cristià amb el sentit català, ja que ambdues notes eren impossibles de destriar en el concert de voluntats dels set o vuit mil fejecistes que el dia 22 d'abril, vigília de Sant Jordi, abrandaren la nostra Barcelona amb aires de festa i amb sentit de renovació.

Molts dels Consiliaris del jovent, vinguts d'arreu de Catalunya, ens manifestaren que jamai en terra catalana no s'havia produït un despertar tan net i fogós com el provocat per la Federació de Joves Cristians. I tots ells ens afegiren que si alguna obra es podia recordar com antecedent de la present era la dels Pomells de Joventut, que tamé arreu de

les nostres comarques encengueren un foc en malhora apagat per esdeveniments polítics adversos, que ara no ens cal rememorar. No comparem una amb altra obra, ja que l'envergadura de la dels fejecistes no permet semblants comparacions. Però és evident que una i altra tenien la característica del seu doble sentit cristià i català, i això ja és lliçó prou eloqüent perquè, en l'esdevenidor, no ens oblidem més d'aquesta doble característica com a necessària per tal que les nostres obres siguin fecundes i gràvides de possibilitats.

Les notes plenes de sentit litúrgic de la Missa "Fons Bonitatis", en les amples naus de Santa Maria, semblaven ajuntar-se amb les cançons de l'Orfeó Català, a la nit, per a restar closes en una abraçada i contenir totes les conclusions doctrinals i tot l'esperit cristià i català dels discursos de l'Olympia i de totes les conclusions del Congrés.

I és que la vostra terra està tan pastada amb l'esperit cristià que a cada moment ens aóna el goig de veure obres fecundes quan són portades per aquest esperit i estèrils i pertorbadores quan ho són per l'esperit contrari. I és que la nostra espiritualitat cristiana està tan arredossada a la tradició païral catalana que cada dia ens proporciona la satisfacció de no veure altres obres socials vives que aquelles que ho són a base de cristianisme posat com a llevat dins la massa del seny català i del verb de la nostra Catalunya.

Sant Jordi gloriós i Santa Maria de Montserrat, ambdós vinguts en aquesta setmana d'abril entre els resplendors d'aquest moviment esperançador de les nostres joventuts, no deixeu de la Vostra mà aquesta obra plena de promeses en Crist i en Catalunya; preneu-la sota el vostre empar i feu-ne la penyora de noves i més alegres diades per aquesta nostra terra, avui tan sacsejada per l'esperit maligne en les seves manifestacions de tota mena.

El concho de can Mussoles

PER JORDI ARNAU

A can Mussoles hi havia tres generacions: quatre infants, de deu anys el més petit, que és una nena, els pares i un concho de més de seixanta anys, que representava la generació dels avis. Parlem del concho que és tota una figurassa. Alt com de nou pams, eixut però fornit, amb una barbassa blanca que és la joguina més preuada dels petits, curtida la pell de la cara, però blanca i fina la del tros de front sempre cobert per la gorra de seda o pel barret, segons les circumstàncies. Els cabells blancs se'ls deixa llargs a fi de tapar la calva. Els ulls, me'n descuidava, blaus com de bona persona. Tothom li diu oncle, els de casa i fins i tot la gent del poble.

No sempre s'havia estat a la casa pairal. De jove net havia cursat filosofia al seminari; però, com ell deia, la seva vocació era una mica flaca. Més tard a la Universitat s'havia fet advocat. El va canviar l'exercici de la carrera i va ésser secretari d'ajuntament d'una gran població. D'allí el va treure la política quan ja tenia quaranta anys i es va retirar a la casa pairal, on fou ben rebut pels nebots ja llavors orfes de pares. I allí s'havia quedat. Es deia en veu baixa si havia tingut alguna contrarietat amorosa, però no se sabia ben bé del cert. Ell no en parlava pas mai. Era home prudent i experimentat i havia fet més d'un servei a la casa pairal. També la gent del poble el consultaven en molts casos perquè tenia la mà trencada a resoldre dubtes i sobretot en l'art de conciliar desavinences. El proposaren moltes vegades per alcalde; però, ¿que és cas!, mai no es pogué comptar amb la seva conformitat. Anava a missa els diumenges, parlava amb respecte de coses de religió, tenia a la seva biblioteca algun llibre d'apologetica catòlica que li havia regalat un germà capellà ja difunt; però, ¿tenia un però!: mai ningú no l'havia vist confessar ni combregar.

¿És que no complia amb aquest manament de l'Església? Ben bé del cert no se sabia. Quan venia la Setmana Santa s'arreglava la maleta i es passava vuit dies a ciutat.

Es deia en família que s'anava a confesar; però, qui sap si ho feia per despistar! El cert és que el nebot, l'hereu, ho havia volgut indagar i mai no n'havia tret l'aigua clara i més aviat n'havia quedat ben dubtós. En aquesta qüestió es mostrava sempre impenetrable el concho de can Mussoles. La veritat de tot això es va saber per un vell amic de ciutat després que fou mort. I la veritat aquesta era una trista veritat que sabran ara els nostres lectors.

En la seva joventut s'havia contaminat de l'error jansenista, molt escampat en aquells temps. Ell mateix contava d'un vell capellà amic que només gosava celebrar per les festes anyals, i havia de menester que li arreglessin el missal, posat que ell no sabia manejar-lo. Diu que deia: "No és que em manqui la fe, sinó és precisament perquè sé el que faig quan dic missa: em fa com una mena d'horor."

Així al nostre concho de can Mussoles li feia horror menjar el cos de Jesucrist i li semblava que els que s'hi atansaven no havien rumiat prou bé la magnitud del que feien. Mai, pensava, l'home no podrà ésser digne d'aquest misteri. Potser per això quan anava a missa ocupava un reconet del capdaval de l'església i, quan aixecaven Nostramo, s'inclinava fonament sense gosar mirar-lo. En treurem de tot això que el concho de can Mussoles no era pas un incrèdul sinó un home d'una fe desviada.

Aclarit aquest punt, tornem allà on érem. Ja hem dit que a la casa hi havia una nena de deu anys. Li diuen Roser. Aquesta era la preferida de l'oncle, qui tenia amb ella belles converses. Era graciosa i garladora i l'oncle era d'aquells que tenia l'art d'adaptar la seva conversa a un infant, si calia.

—Vina aquí, calàndria. Com estàs de doctrina?

—Me la sé de cor. Ja fa l'any que vaig fer la primera Comunió.

—I de llavors ençà, ¿quantes vegades hi has tornat?

—Sí, miri, cada diumenge, amb permís del senyor rector, i les festes entre setmana.

—I tu saps què menges quan combregues?

—El cos viu de Nostre Senyor Jesucrist.

—Com qui no diu res! Encara com goses!

—Gosar? Si el Jesuset petit fos aquí fins hi jugaria i tot.

—A cou-dinar o a fet?

—Sí, ves, ell diria el que més li agrada.

—I si el veies gran com quan va ressuscitar?

—Això ja fóra una altra cosa. Llavors me li enfilaria a la falda com faig amb el pare i amb la mare i amb vostè.

—¿I tu et creus que ets prou bona minyona per fer això?

—Oh; això no ho sé si sóc prou bona minyona... Què li sembla que no ho sóc?

—Trobo que ets molt trapacereta, dius alguna mentida i pessigues el germanet. I això que vas a combregar cada diumenge.

—Ja li dic a Nostre Senyor que no hi tornaré més; però quan ve el cas no me'n sé estar. Ara afiguri's què faria si només hi anava una vegada cada any com vostè. Vostè sí que no diu mai cap mentida i no fa mai cap pecat, com que és gran!; però encara em recordo que quan vaig fer la primera Comunió el pare predicador ens va dir que a Nostre Senyor Jesús li agradava que els nens i les nenes s'hi acostessin i el besessin.

—I si fossis gran com jo i Jesús et fes mala cara?

—Llavors sí que em pensaria que l'he fet enfadar i li demanaria perdó i no em mouria del seu costat fins que em digués que m'havia perdonat. Així ho faig amb el pare quan se m'enfada. I també ho fa amb vostè la *Faluga* quan li ensenya el bastó.

—Bé, Roser, bé; ja veig que et saps esquivar les mosques de sobre.

—Quines mosques?

— No res; que volia dir que per tot hi trobes remei. Demà és diumenge, Rosereta, i quan vagis a combregar digues-li al bon Jesús un parenostre per mi.

— I vostè, per què no hi va a combregar? L'avi de la Pilar és gran com vostè i també hi va.

— Vaja unes coses de preguntar! Ell s'ho sabrà... Vés; mira que la mare et crida.

I quan la tingué lluny es digué per si mateix:

— Aquesta mosseta m'ha fet callar... I de quina manera, després d'haver-se defensat, ha pres l'ofensiva. Fa vint-i-cinc anys que no m'he confessat i si no fos perquè tinc la troca tan embolicada... Demà me'n vaig a Barcelona... Tan senzill que molts ho troben i a mi se'm fa una muntanya...

En aquestes la trapacereta de la Roser torna corrent amb una cosa a la mà.

— Oncle, vostè m'ha enganyat i se n'ha de confessar. La mare no em cridava pas. ¿Sap que li vaig dir que li regalaria una cosa? No és pas que me n'hagués descuidat, era que no ho trobava de tan ben desat que ho tenia.

— A veure què em dones?

— Miri; uns escapularis de la Mare de Déu del Carme. Aquell pare missioner de Barcelona que va venir fa tres setmanes me'ls va donar i em va dir que era per la persona a qui més estimés i com que el pare i la mare ja en tenen vaig pensar: Calla! que seran per a l'oncle.

— Molt bé, bufona, molt bé; precisament els que duia fa poc que els vaig perdre. Posa-me'ls tu mateixa. Té; un petó. Ara digues-me què vols que et porti de Barcelona.

— A Barcelona va? No és pas Setmana Santa!

— Com que enguany no sé si hi podré anar per la Setmana Santa hi aniré demà; amb això digues: què vols?

— Per mi no res i el que jo voldria no li goso a dir.

— Qualsevol diria que no tens llengua.

— És que tinc por que vostè s'enfadi.

— Si m'enfado m'hauré de desenfadar. Apa! Digues d'una vegada.

La Rosereta es va acostar a l'oncle tota manyaga i amagant la maneta dins la tofa de la barba blanca amb un posat temorenc li fa:

— Voldria, voldria que l'altre diumenge, quan vostè ja haurà tornat de Barcelona, vingüés al meu costat a combregar. És el meu sant.

— Qui sap! De més verdes en maduren. Ja és demanar això; però enfadar-me no m'he enfadat pas. Mira que la mare et crida; ara és de debò, no t'enganyo.

L'oncle de can Mussoles va anar a Barcelona, encara que no fos Setmana Santa i passats que foren sis dies va tornar al poble amb la troca desembrollada la vigília de la Mare de Déu del Roser... i la barba escurçada de dos travessos de dit en penyora de mudança... i un paquet de dolços per celebrar el Sant de la nena missionera que l'havia girat. I l'endemà va combregar a l'església del poble al costat de la Roser i mai més no va haver d'anar a Barcelona per la Setmana Santa, ni va tenir cap interès a despistar d'ençà que seguia una pista assegurada.

Cerebrino Mandri

És cosa ja sabuda: Tot bon català un CEREBRINO MANDRI tindrà. Us farà sempre bons serveis en els casos de sofriments aguts i crònics.

No perjudica mai.

Preparat per FRANCESC MANDRI metge i químic farmacèutic.

Provença, 203 - Barcelona

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insustituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antitíflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

BIOSER FORTIFICA

Banderes d'abril

PER R. RUCABADO

Emoció de les tres-centes banderes de joves i de les set mil cares de joves aplegades a Santa Maria de la Mar el diumenge 22, per l'ofici del Congrés de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Entrant en la nau vasta i veient-la atestada, banderes al presbiteri i passadissos, es podia cantar ja el *Te Deum*, perquè el congrés ja estava fet. S'havien ja congregat corporativament, banderes al front, mercès a un prodigi d'organització, de propaganda i d'entusiasme, a desgrat de les amenaces i de l'atmosfera hostil, els joves cristians associats i federats vinguts de tots els indrets de Catalunya. Qualsevol cosa que després pogués passar, ja el Congrés era un fet.

I aquell acte de Santa Maria era el central i el transcendental del Congrés dels fejecistes. El *clou*, el moll de l'assemblea era allí. Emoció més gran que la de l'entrada, era el veure, del presbiteri estant, plena, atapeïda de rostres i ulls de joventut i adolescència, l'amplada i els recones de la gran església mariana. Més encara, la de sentir-los cantar, en veu i en cor unànimes. Era reeixida l'obra dels promotors, i la sembrada havia dat fruit i florida. Una mena de miracle s'havia operat en els temps dolents d'ara, i contra vent i contra corrent milers de joves, d'adolescents, d'infants, eran allí aplegats, arrabassats, es pot dir, per Crist i per causa de Crist. La *Salve Regina* d'aquells mils, sota la imatge radiant i triomfal de la Verge Assumpta, impressionava perquè era el cant i el sospir dels fills a la mare i la salutació clàssica dels cavallers a la Dama Celestial pel Fill de la qual convé lluitar i combatre i per ajut de la qual esperem la nostra assumpció al cel un dia.

Pel Fill de la qual cal combatre i sofrir. Això ens ho recordava el paternal orador de l'homília. Les banderes tenen aquest honor i aquesta obligació, la de patir per defensar-les i plantar-les. La bandera del Fejecisme, penó espiritual, del qual és símbol l'estendard de colors assossegats que hom beneï, és el reconquerir Catalunya per a Crist. Feina àrdua, però de la qual hom veia i tocava la primera i sorprenent collita. La potència que Déu dona als seus elegits havia suscitat d'entremig de les broses i ortigues aquest be-de-Déu de poncelles, i hom pogué felicitar els promotors per la fe que els havia permès fer sortir de les pedres com fills d'Abraham minyons fejecistes.

Ells ompliren poca estona després el vastíssim Olympia, en la multitud i l'entusiasme més grans que hàgim vist allí. Nota entre moltes de la impressionant assemblea, consigno l'ovació que aixecà la crida fervorosa de l'orador que enaltia els valors morals, i proclamà al davant de totes per necessària als joves, deure primer de la senyera fejecista, la castedat. La castedat victorejada en auditori juvenil de set mil cors sincers! Consolació i esperança i compensació social en pensar que aquell triomf de la millor virtut cristiana, garantia de fortitud com el directiu anunciava, s'esqueia al moment on les Ram-

bles i els cines i els quioscos fermentaven de pus pornogràfic. L'ovació aquella era fruit de consciència i disciplina, i no oblidem, no oblidarem mai, que els dirigents dels fejecistes foren els més amatents col·laboradors en la social protesta contra l'ofensiva que tingué per símbol l'escandalós llençol de l'Exposició del Nu.

Però Satanàs no es deixa plantar cara debades. Al voltant del palau, pels carrers circumdants rondjava la fera, ensenyant els queixals, *tamquam leo rugiens, quaerens quem devoret*. Folliculs a les mans, pancarta vermella, intenció negra, duent al front, com dos corns, la Mentida i la Calúnnia, la manifestació revolucionària circulava sotjant l'ocasió i el moment de llançar-se sobre la massa dels congregats. No pogué sinó en petita part esbravar la seva rancúnia, que dient-se per mentida antifeixista és simplement anticristiana. Poca estona feia que el Dr. Vich, des de la trona de Santa Maria, havia recordat als joves el compromís cristià del sofriment, per mèrit i obediència del fidel... "No ha d'ésser el deixeble més ben tractat que el Mestre..." Els sacerdots esbronzats, els jovenets inermes escomesos per grups de valents professionals conegueren l'honorífic afront. Serveixi'ls de confirmació en la fe i l'entusiasme, la certitud consoladora d'haver sofert per Crist, d'haver estat odiats del mateix odi amb què és odiat el mateix Crist.

Modicum et videbitis me. "D'ací poca estona no em veureu. D'ací poca estona em tornareu a veure." Profecia consoladora de l'Evangeli d'aquest diumenge, tan ben glossat a l'homília. ¿Què valen les foscors i la persecució, afronts i sofriments, per molts i amargs que siguin, dels anys d'aquesta vida, davant l'eternitat, l'eternitat, de veure el regne de Déu i fer companyia a Crist triomfant per sempre i sempre! Un amic indignat em portava aquell vespre una voluminosa informació de la campanya dels *Sense-Déu* de Rússia. Allò és el regne de l'Anticrist en tota l'explosió del satanisme. L'abisme s'esgota i s'escura en vomitar contra Crist totes les ignomínies, igual, però, que fa dinou segles davant la creu on Ell penjava. Però totes les injúries socialistes, les blasfèmies soviètiques, les caricatures comunistes (dibuixos nous d'una blasfèmia antiga) no són res i són vanes i inútils i es desfan com el vent només que amb la paraula de Sant Pere, que indica el buit immens de l'ànima humana que sols Crist pot omplir: "Senyor, a qui anirem? Sols Vós teniu paraules de Vida eterna."

Aquesta vida eterna, Crist ens la fa guanyar, amb suor del front i sang de les venes. Suor del front intel·lectual, per les mentides, sofismes i calúnnies contra les quals ens fa lluitar per tal que coneguem la contradicció Seva, d'Ell que és la Veritat, en sofrir l'oprobri més irritant, el del triomf de la mentida. Sang de les venes que quan surt i raja fa menys mal i és menys dolorosa que el patir el cruelíssim jou de la Mentida. El fejecisme ha rebut aquest doble bateig, iniciació al martiri. La mentida que més

Les flors d'avui i els fruits de demà

El renaixement i la cultura catòlica

És evident que a Espanya hi ha una fortíssima reacció en el sentit dretista de la paraula i en el sentit més ample que aquesta comporta. No és solament una reacció d'interessos provocada per l'instint de conservació; és principalment una reacció en el sentit d'idees i sentiments religiosos i de formació de les noves generacions en l'ideal catòlic.

Les reaccions d'interessos es poden sospitar en la política i en els partits d'aquest nom i entre persones d'edat madura. Però ¿qui s'atrevirà a parlar de reacció d'interessos davant els magnífics espectacles de l'Escorial i, sobretot, davant el bellíssim fet del Congrés de la Federació de Joves Cristians de Catalunya? Aquells milenars de joves entusiastes, en els ulls dels quals brillava la flama de l'ideal i en l'actuació dels quals s'endevinava un esperit obert, franc i noblement cristià, ¿com podien fer pensar ni per un sol moment en els plets d'interessos particulars? No rebaixem la categoria de les coses. Sortosament, el demà ens pertany mentre seguim per aquest bell camí que ens assenyalaven diumenge passat els fets esmentats, carregats i gràvids d'esperances.

Però davant d'aquests fets exultadors i precisament per ells, ¿no és deure nostre de prevenir la solidesa del nostre renaixement espiritual i crear tots aquells instruments de formació necessaris per a consolidar l'obra totjust començada i ja tan bellament florida? En el que fa referència al món de la pietat, aquesta tasca es va acomplint per l'Església i els dignes consiliaris dels joves, que no abandonen un moment el seu lloc. Però ¿i en l'ordre de la cultura i de la formació intel·lectual d'aquestes esplèndides i generoses joventuts? ¿Trobaran a casa nostra la deu necessària d'aliment intel·lectual en el sentit nostre? Pensem que si ara podem comptar amb aquestes joventuts, ho devem, més que a cap altra cosa, a l'esplet d'escoles confessionals de què hem gaudit durant anys i anys a casa nostra, a càrrec dels Ordes religiosos principalment. Ara en toquem les conseqüències, d'aquella primera formació intel·lectual. Ara els nens s'han tornat joves i donen el rendiment de l'esforç esmerçat en la seva formació espiritual i intel·lectual.

Però ¿podrà ésser així en el dia de demà, quan l'escola oficial neutra es multipliqui i les noves generacions es vagin educant en ella i es vagin formant prescindint de la idea de Déu i de la nostra religió? ¿Amb quins carreus podrem comptar per edificar la societat futura si deixem a mans laiques l'obra de la formació de la joventut?

Cal defensar, doncs, l'escola privada, confessional, ja que la pública ens és vedada als catòlics. Cal que els Ordes religiosos segueixin ensenyant. Però cal també que aquesta mateixa ensenyança es posi a l'ordre del dia en tots els aspectes ja que, a la llarga, la seva superioritat damunt l'ensenyança oficial haurà d'ésser l'única garantia del seu predomini i del seu èxit. Cal que els mestres particulars perseverin i es perfeccionin cada dia més en llur tasca i que nosaltres puguem mostrar amb orgull les nostres esco-

les catòliques com model en el seu gènere i sempre superant les escoles laiques oficials.

Però ni així no en tindriem prou. ¿Què en treuriem de comptar amb escoles admirablement establertes si no entràvem en els dominis de la cultura més alta? Ja hem dit manta vegada que la deu que intel·lectualment ha d'alimentar aquestes cultures primàries ha d'ésser la institució d'alts estudis, com arreu del món ho han fet els catòlics. La Universitat italiana del Sagrat Cor, a Milà, obra principalment d'aquest benemèrit home que es diu P. Gemelli, ens pot servir d'exemple. Aquella institució ha rebut totes les consagracions oficials de l'Estat italià i constitueix un focus radiant, no solament per a Itàlia, sinó per a tot el món. ¿I per què no hem de trobar entre nosaltres un èmul del benemèrit franciscà, que allí ha esmerçat el seu talent i la seva alta ciència constructora?

Si Itàlia compta amb aquest focus intel·lectual, Bèlgica té la gran i antiga Universitat de Lovaina, els mèrits i la irradiació de la qual per tot el món no cal ponderar. I França té les seves Universitats lliures de París, de Lille i d'altres, amb els cursos de vacances de les quals ja ens donariem per satisfets els catòlics espanyols! I els Estats Units tenen multiplicades les Universitats catòliques lliures, etc.

¿Per què a casa nostra no hem de comptar amb quelcom de semblant, encara que sigui en els seus començos per arribar amb esforç continuat al lloc de supremàcia a què han arribat en la cultura catòlica aquells establiments esmentats?

Tenim homes i professors preparats. Tenim capitals entre les classes socials que estan al costat nostre. I, sobretot, tenim ben poca cosa davant nostre en les institucions de l'Estat, les Universitats del qual no resistirien la competència cultural de qualsevol establiment lliure ben estructurat ja que, dissortadament, les Universitats oficials a casa nostra no han passat de la categoria de centres d'expedició de títols professionals sense entrar en l'àrea de la cultura veritable. ¿Què ens manca, doncs, per a superar tot això i crear la nostra institució d'alts estudis per al dia de demà, de la qual sortissin els nostres homes de ciència, els nostres pedagogs, els mestres que més tard haurien de crear les escoles privades i posar-les a l'alçària que cal que tinguin?

Ara tenim una bella floració en el nostre camp, sobretot floració de joventut. Però cal que de les flors vinguin els fruits i que d'aquest moviment magnífic d'avui surtin les plantacions per al demà. El món és lluita, avui més que mai. I els vencedors en la lluita han d'ésser els més equipats, els més ben preparats, els més treballats intel·lectualment. I cal que no deixem perdre en l'esterilitat aquesta floració d'ara. ¿Quina responsabilitat la nostra, lectors, si en el dia de demà les generacions futures ens havien de culpar de no haver aprofitat aquest moment de bella floració per a treure'n les conseqüències a fi de solidar l'obra del renaixement catòlic de la nostra pàtria!

Sobretot, tenint en compte que aquestes institucions magnífiques d'alta cultura no neixen de cop i volta, aquipades i perfectes, sinó, al contrari, neixen per dies i per esforços isolats manta vegada, creant avui una càtedra, dotant-ne demà una altra, lligant les diverses institucions culturals amb les que avui encara podem comptar, etc. I així, arribant a l'establiment de la Universitat desitjada.

Aquest pensament existeix ja, sortosament, entre els dirigents de l'Acció Catòlica a casa nostra. Ja hem dit manta vegada que els Cursos d'estiu a Santander no tenen altra finalitat. I ja s'ha parlat de la idea de crear a Madrid una institució lliure com una Facultat de Filosofia i Lletres, base de totes les al-

tres. ¿Haurem de tardar molt a veure realitzat aquest pensament?

Bell record el de la jornada del diumenge, dia 22 d'abril d'aquest any. Amb la primavera del temps hi ha coincidit aquesta primavera social, prometedora de fruits per al demà. Però no deixem que les promeses es perdin ni que s'arreconin en l'esterilitat. ¿Qui sap quant de temps podríem tardar a trobar un altre renaixement semblant i una avinentesa tan bella! Que cadascú es faci càrrec de la seva responsabilitat, i tots plegats aportem el nostre esforç, petit o gran, a l'obra de consolidació d'aquestes belles jornades catòliques! Amunt els cors, amics!

El Primer Congrés de la Federació de Joves Cristians

L'estiu passat em trobava a Santander un diumenge que fou escollit dels socialistes per a fer-hi una gran parada. Vingueren autocars i banderes socialistes de tots els indrets d'Espanya.

A les províncies del Nord viu una raça típica asinal, petita i burella. El dia de la gran parada socialista a Santander hi poguérem veure un exemplar típic de dita raça asinal, engalanat amb draps vermells, i seguit d'uns quants infants, el qual portava a la rabasta una inscripció al·lusiva a la gran parada, que deia: "Paso a la juventud, el porvenir es nuestro".

El passat diumenge, al matí, en contemplar el formigueig de joves que omplien totes les naus de la basílica de Santa Maria del Mar i el gran teatre de l'Olympia, ens dèiem, amb molta més raó que els socialistes aplegats a Santander: "Feu pas al jovent cristià de Catalunya, l'esdevenidor és seu."

El primer Congrés de la "Federació de joves cristians de Catalunya" ha estat una revelació de la gran força que té a la nostra terra la joventut catòlica. Calia veure aquell formiguer de joves plens d'idealisme cristià, d'aspecte sà i robust, vinguts de tots els indrets de Catalunya, per a obrir-se el nostre cor a l'esperança més falaguera.

Aquest primer Congrés dels joves cristians ha estat, a la vegada, una manifestació franca del seny que els guia i de la solidesa i claredat del seu programa.

El jove i jove advocat Joan Blanch, cridat a ésser un "meneur" de multituds, va exposar el contingut social del programa de la Federació, que no vol saber res del liberalisme econòmic, ni de la demagògia socialista. Reclama la justícia social perquè la riquesa sigui equitativament distribuïda.

Ruiz Hébrard, un dels primers iniciadors del moviment dels joves cristians, fixà el caràcter apolític de la Federació, que ni es decanta cap a la dreta, ni cap a l'esquerra. La Federació, diverses vegades, ha estat temptada amb mirallets polítics perquè es decantés cap a determinades organitzacions. L'equivocació dels polítics catalans ha estat el llançar el jovent universitari i de primera volada cap a la política, sense preocupar-se de donar abans a la joventut una formació religiosa sòlida, una educació social integral i un sentit universal i nacional de la història, i no pas una concepció totalment chauvinista i romàntica. Els joves cristians no són ni seran ni feixistes ni demagogs.

La joventut ha de tenir valors morals, ens diu En Pere Tarrés. La joventut ha de tenir caràcter, si no en té fluctua, és velleïtosa i trànsfuga, no té fermesa de principis. Demés, la joventut ha de tenir un concepte de l'honor; ha d'estimar la dignitat i ha d'allunyar-se de tot allò que envileix l'home. I, per damunt de tot, la joventut ha d'ésser casta, ha d'estimar la castedat. Mai com en aquesta jornada no havíem vist reunida una multitud de milers i de milers de joves dels rostres dels quals irradiava l'alegria i la puresa.

En Fèlix Millet fa una fervent afirmació de religiositat de la joventut cristiana. Els joves cristians han d'ésser profundament creients i religiosament practicants. No han de tenir una pietat ensopida i trista; han d'ésser piadosos i plens de joia; han d'estimar els esports per a ésser homes robustos; han d'ésser com els atletes de qui ens parla Sant Pau en l'epístola de la dominica de Septuagèsima.

El doctor Albert Bonet, el creador de la gran organització dels joves cristians, recordà les paraules que li havia adreçat el Papa Pius XI en donar-li compte dels treballs de l'organització de la Federació de joves cristians de Catalunya: "Sempre més i sempre millors." Insistí que la Federació és una organització d'Acció Catòlica que vol convertir cada jove en un apòstol per a la seva santificació i per a la santificació dels altres.

Es llegí una carta (atorgant la benedicció al Congrés) de l'eminentíssim Cardenal de Tarragona, un telegrama del Nunci de Sa Santedat fent vots per l'èxit del Congrés i un telegrama de la Joventut Catòlica francesa saludant els congressistes. Hi va assistir un representant de la Joventut Catòlica espanyola i de la belga.

Centenars de banderes i banderins voleïaven a l'escenari del gran teatre i les ovacions als oradors eren delirants. Hom comentava amb certa ironia que l'Ajuntament de Barcelona pogués cedir el Palau de la Metallúrgia als comunistes i esperitistes, i, en canvi, els escrúpols laïcistes li impedissin de concedir-lo a la Federació de joves cristians de Catalunya.

Pas als joves cristians de Catalunya: l'esdevenidor és seu.

A. GRIERA

EL MOVIMENT SOCIAL

Continua l'actuació perturbadora dels extremistes

PER J. CIVERA I SORMANI

Ens trobem en uns moments de gran agitació. Els elements extremistes despleguen una gran activitat i posen en pràctica els procediments que, segons ells, han d'aconseguir el millorament de la classe obrera.

Els extremistes no creuen en les solucions jurídiques, sinó en l'acció destructora de les bombes. El terrorisme és una malaltia infecciosa que es va estenent arreu d'Espanya. Abans aquesta malaltia únicament la patíem nosaltres; però d'ençà que els extremistes desenrotllen una política d'expansió, que la veiem localitzar en diverses ciutats.

A Madrid han esclatat diverses bombes i petards. Les vagues que es plantegen en aquella ciutat prenen un caire violent. Recordeu la vaga del ram de la construcció i l'actual vaga que sostenen els metal·lúrgics.

A Madrid s'entenen perfectament els anarquistes de la Confederació i els socialistes de la U. G. T. Quan es tracta de fer esclatar un moviment revolucionari es donen amigablement les mans.

A València, com ja era de preveure, s'han trencat les negociacions que es van realitzar per evitar la declaració de la vaga general, i ha començat la vaga. Diem com ja era de preveure, perquè, no havent-se solucionat el conflicte dels obrers de llum i força, era inevitable que els obrers dels altres rams secundessin la vaga.

València, en poc temps, ha progressat molt, i els professionals del desordre no volen segurament que progressi.

Havent estat plantejada la vaga general, no és fàcil que es resolgui el conflicte, perquè les vagues quan tenen aquest caràcter esdevenen impopulars. Una vaga parcial pot allargar-se molt perquè únicament afecta els obrers d'un determinat ram; però quan esdevé general, els ciutadans, per instint de conservació, es posen al costat de les autoritats i fan fracassar el moviment.

Segons la versió oficial, millora la situació a Saragossa, però van fent explosió diversos petards a les línies de conducció elèctrica. No es pot dir que ha acabat un moviment revolucionari fins que es troben bombes i armes abandonades. Quan els extremistes es consideren perduts llancen els explosius. La policia, quan troba artefactes abandonats, diu que es produeix el desglaç.

Seria curiós publicar una estadística de les pèrdues que han originat a l'economia del país les vagues que darrerament s'han plantejat a Saragossa, València i Madrid. Si es publicués aquesta estadística, hom veuria que les vagues no afavoreixen ningú i que també resulten perjudicats els interessos dels obrers.

Segurament l'actitud violenta dels extremistes farà obrir els ulls als obrers que estimen el treball i que no volen anar a remolc dels professionals del desordre.

Caldria que els obrers es donessin compte del que passa en alguns països d'Europa, on els elements revolucionaris han fet mal ús dels drets i de les fa-

cultats que els concedeixen les lleis socials. El dia primer de maig es posarà en vigor a Alemanya la nova llei que nega als obrers el dret de declarar-se en vaga i als patrons el dret de declarar el lock-out.

No demanem pas que es promulgui una llei que declari illegal la vaga; però si volem que hi hagi pau cal lligar les mans dels qui no podrien viure si no hi haguessin conflictes i desordres.

Caldria arrencar les etiquetes dels Sindicats i permetre únicament l'actuació dels que tinguin un caràcter professional. Si hom tolera el funcionament dels organismes revolucionaris, és natural que es plantegin vagues ilegals. Quan era únicament Catalunya que sofria les conseqüències de l'actuació funestíssima dels elements extremistes, era molt difícil aconseguir que el poder públic es decidís a perseguir-los severament; però en aquests moments que diverses ciutats són víctimes de la fúria revolucionària, potser es donaran compte que cal ocupar-se ràpidament de la nova estructuració dels organismes obrers. No creiem que sia molt difícil aconseguir que els Sindicats actuïn dins de la legalitat. Si afirmem que no ho considerem difícil, és perquè els elements revolucionaris constitueixen una petita minoria. Els obrers autèntics, que són els que treballen, es col·loquen al marge dels moviments revolucionaris. Diverses vegades hem pogut constatar que, quan es planteja una vaga revolucionària a Barcelona, milers d'obers abandonen la ciutat per no intervenir en el conflicte.

¿És que creiem que els obrers no són partidaris dels Sindicats? No; l'obrer vol el Sindicat perquè sap que, si els obrers no s'uneixen, serien víctimes de l'egoisme patronal. Els Sindicats únicament podrien desaparèixer si el poder públic es mostrés incansable amb els qui cometien injustícies i deixen de complir les lleis socials. Cal, però, tenir en compte que els governs no són perdurables i, per tant, com que no tots els governants tenen el mateix concepte de la justícia ni donen idèntica interpretació a les lleis de caràcter social, els obrers estarien sempre exposats a perdre les millores obtingudes.

Les organitzacions obreres són, doncs, necessàries. El que cal és foragitar d'elles els professionals del desordre i obligar-les a actuar dins de la legalitat.

En aquests moments d'agitació, hom veu ben clarament que els Sindicats no poden tenir etiquetes. Els dirigents dels organismes obrers abusen de les facultats que els concedeix la llei. Donen als Sindicats una finalitat que no poden tenir. El fuster i el mecànic que ingressen a un Sindicat — parlem en general — no tenen el propòsit de fer esclatar la revolució. L'únic que desitgen és que ningú no pugui lesionar llurs interessos. Els dirigents, doncs, dels Sindicats no poden convertir-los en instruments revolucionaris. Si en compte de defensar els legítims interessos dels obrers, escampen la llavor de l'anarquia, es converteixen en organismes perturbadors, el funcionament dels quals no pot tolerar el poder públic.

Moviment catòlic

El sofrir i el triomfar de l'Església. — El P. Frederic Muckermann, un dels esperits més fins de l'actual generació, en la revista per ell editada "Graal", en considerar les circumstàncies difícils dels catòlics d'Alemanya, escriu: "L'Església de Crist ha seguit el camí del Calvari a través de tota la seva història. Els períodes gloriosos no foren pas aquells en els quals ningú no li disputava el domini dels pobles; foren aquells en els quals els seus sofriments arribaren a gran intensitat. El cristià sap perfectament que el signe de l'Església és la Santa Creu. Des de la infància li ha estat inculcada la idea que la vida del cristià és una lluita continuada, un esforç heroic i que, juntament amb l'Església, ha de seguir el camí de la creu. El misteri més pregon que se'ns presenta és el misteri de l'amor. L'amor genuí tendeix al sofriment per tal d'ésser estimat. Així ve a ésser l'Església desposada amb el sofriment; i tot cristià sap que el deixeble no és més que el Mestre.

"És cosa clara que l'Església no ha sofert de la mateixa manera en totes les èpoques. Cal considerar i experimentar el sofrir d'una manera diferent. Es pot sofrir amb alegria, i es pot portar la creu amb certa congoixa. Es pot cercar el dolor pel seu valor intrínsec i també pels profits meravellosos que en podem treure. Es pot patir amb resignació, i es pot sofrir amb displicència, amb el desig de lliurar-se com més aviat es pugui del sofriment. L'Església ha sofert sempre amb serenitat i cal confessar, però, que aquesta ha tingut diferents matisos.

"En els primers temps predominava la fe que inflamà els homes en un grau heroic. Abrandats per ella, van contemplar la magnificència del Crist en tot el seu esplendor, tal com el va contemplar Sant Pau. Ni es donaven compte dels llurs sofriments; l'alegria d'haver trobat Jesucrist ho sublimava tot. Si haguessin parlat d'un "rei pacient", haurien exaltat més la condició de "rei" que la de "pacient". Ens indueix a aquesta consideració el fet de trobar la imatge del Crucificat amb la corona reial cenyida. El camí del Calvari va ésser la via triomfal. La religió de la Creu va ésser la religió de la victòria. Això es va manifestar exteriorment. Constantí va elevar el signe de la Creu a emblema nacional. En l'Edat Mitjana aquest imperi de la Creu va desplegar tota la seva grandesa. Després, va aparèixer una època nova. El Cristianisme va ésser envestit per la tebior, i la discòrdia va aparèixer en l'Occident. El regnat de Crist va decaure en els dominis de la cultura i va perdre el seu esplendor i la seva magnificència. Va crear-se un ambient en el qual el Cristianisme seguia més aviat el camí del sofriment que no pas el de l'alegria. En aquest ambient Grünwald va pintar la imatge del Crist.

"En els nostres dies l'ambient es renova altra vegada. Hem assistit a la desfeta de les grans potències enemics del Crist. Això es pot dir en vistes al liberalisme i al marxisme. ¡Com varen amenaçar volent esclafar l'Església catòlica! ¡Com s'han envanit en creure que tenien la victòria segura! Altra vegada el creient es va sentir aïllat. Semblava que havia de lluitar contra tot el món, i en aquesta lluita l'esperança del triomf era tan migrada, ja que tot ço que significava progrés s'encarava amb la Creu. En

el moment actual això ha canviat. En tots els països del món s'ha despertat un interès en pro del Cristianisme. Ho experimenten en sentir la veu dels homes més intelligents que clama per l'obra de la Redempció. Una nova sensació de confiança i de fortitud ens commou. Per molt que ens avergonyeixi la nostra insuficiència personal, no podem menys d'enorgullir-nos davant de la grandesa del Crist i de la seva Església. Avui tornem a contemplar el Crist-Rei en la seva magnificència. La seva carrossa triomfal s'enlaira i triomfa sobre el terrorisme dels nostres dies i salutem la Creu com esperança única.

"Són molts encara els que no s'han donat compte de la magnitud dels esdeveniments dels darrers temps. Estan massa enredats en les xarxes del seu propi destí; han perdut la sensibilitat i no veuen el que la humanitat sent i vol en clamar per un retorn a la Religió. Aquesta fe, excessivament feble, ha d'internar-se novament a l'ombra del misteri de la passió. En el gresol del sofriment es purifica el més noble de l'existència humana. En el sofriment s'afina la mirada per a contemplar l'essència de totes les coses. El sofriment condueix cap a l'indret d'on prové l'alegria més pura. El sofriment apropa a Déu i el contacte amb la seva llum fa revivre l'ànima amb la seva frescor creadora. Caminem pel camí del Calvari i resten abraçats amb la Creu. Però entremig del sofriment ja besllumem l'alegria de la resurrecció. Aquesta resurrecció és la que ens converteix en homes nous i d'ella arrenca tota regeneració."

Estats Units. Canadà. — Durant els darrers temps els catòlics s'han manifestat repetidament en pro dels plans de reconstrucció del president Roosevelt. Així el bisbe Edmund Heclan escriu en una pastoral de quaresma: "Preocupats per l'eternitat no hem de passar per alt les penalitats temporals de la societat. Amb major envergadura que mai, ara es vol portar a terme als Estats Units una iniciativa enèrgica que elimini part de la injustícia de què és víctima el nostre poble. Ha començat una vertadera creuada de justícia social; nosaltres hem de formar en les seves fileres. Tenim un guia que d'una manera decidida es posa al costat d'aquells que volen millorar la situació." Aquest bisbe expressa la seva satisfacció perquè els plans de Roosevelt coincideixen en molts punts amb els principis dels papes.

En el Congrés catòlic per a qüestions industrials celebrat a Pittsburg, amb una assistència de més de mil congressistes, es va recalcar repetidament que determinades mesures de la "Llei nacional restauradora" coincideixen amb la doctrina dels papes. El bisbe monsenyor Ryan, rector de la universitat catòlica de Washington, va declarar que un fracàs de la temptativa rectora de Roosevelt s'hauria d'atribuir als obstacles creats per la cobdícia i que en aquest cas les conseqüències es trobarien en un moviment revolucionari.

Una conversió dels últims temps digna d'ésser esmentada és la de William Hard, un dels periodistes més destacats del país. Hard va ésser director, durant quatre anys, de la "Chicago Tribune", després va ésser assessor adjunt del Comissari d'Obres Públiques de Xicago. Durant alguns anys havia tingut

confiat el servei oficial de radiodifusió informant sobre la situació política del país.

El modernisme en l'art i en la literatura. — Sovint hem parlat aquí de les desviacions de l'art cristià modern. Darrerament publicàvem unes manifestacions terminants i contundents fetes per Sa Santedat Pius XI. Avui ens plau ressenyar una pastoral del cardenal Bourne, escrita la darrera quaresma, que és una crítica aguda dels mals actuals.

Flagella la pública corrupció que està arrelada per tots els països. "Han produït un pessim efecte les revelacions que acusen a persones que, col·locades en elevats càrrecs de confiança, van abusar d'una manera deslleial de la seva posició per a enriquir-se. És deure dels catòlics el posar-se en guarda contra semblant prevaricació pública i han de valer-se de la llur influència per a extirpar semblants fenòmens de la vida oficial del nostre país." El príncep de l'Església parla, després, de la irrupció de l'esperit modern immoral en la mateixa literatura catòlica. "Fa vint-i-cinc anys que hi hagué una gran inquietud en relació amb un error d'ordre filosòfic-teològic, conegut per "modernisme". Gràcies a una intervenció ràpida i enèrgica del Papa Pius X, el perill fou conjurat molt aviat. Però, d'un temps ençà, ens amenaça un altre modernisme, un altre error que comparaix en el terreny moral, o sigui la tendència de no defensar, però sí tolerar, greus aberracions dels principis cristians tradicionals. Darrerament, autors que volen passar per catòlics han publicat obres que sostenen d'una manera franca i declarada aquest modernisme. Tinguda en compte la reprovació que n'ha fet el públic catòlic, encara no se'ls refusa i condemna d'una manera merescuda.

Literats, pintors, artistes del teatre i de cine han devingut divulgadors de la corrupció moral, igual que les senyores que se supediten a les exigències de la moda anticristiana, desqualifiquen la condició dels catòlics i dificulten la lluita en pro d'una vida pura i casta. Gairebé sempre s'allega que "calia exposar els conflictes sexuals", que "per al pur tota cosa és pura", o bé que "cal atendre els postulats de l'art modern". Tot això són pretextos fútils i xerrameca pura. Tot això no pot alterar de cap manera la llei moral ni els fets fonamentals de la naturalesa humana."

Concentració del poder capitalista i els somnis socialistes. — Encara que siguin errònies les teories de Marx sobre el capital, tant en conjunt com en els detalls, no hi ha dubte que tenia raó quan augurava una concentració creixent del poder capitalista, la qual havia d'originar una creixença d'aquest sistema igual havia d'originar una creixença d'aquest sistema fins al punt de preparar-lo per a l'adveniment del règim capitalista en la forma de Trusts i hem palpat els resultats que ha comportat aquesta organització.

Segons càlculs del professor Gardiner C. Means, de la universitat de Colúmbia, en l'any 1931 als Estats Units hi havia 200 societats anònimes que disposaven de més de la meitat de tot el capital productiu del país. Si aquesta tendència a la concentració segueix durant vint anys, dues centes societats anònimes tindran sota el llur control el 80 per 100 de la producció del país. Igual que en la Rússia soviètica el poder econòmic està a les mans d'una oligarquia; a l'un lloc els oligarques són els bolxevics, a l'altre indret són els plutòcrates. En cap dels dos casos no

hi ha una responsabilitat palpable. L'única excepció pot ésser que sigui que a Rússia es pretén que hi hagi una responsabilitat de l'estat, mentre que als Estats Units, a l'inrevés, el poder en el camp capitalista queda sotmès a l'arbitrarietat individualista. No cal dir que els que posseeixen aquestes grans concentracions de capital refusen el nom de socialistes. Amb tot fan els possibles per a l'adveniment del règim socialista. La publicació "The Commonweal" escriu: "No fa falta ésser profeta per a predir que una part important del poble es decantarà desesperada cap al socialisme, si continuen els abusos que van annexos a les grans concentracions de capital."

Cal meravellar-se que hi hagi tan poca gent que es doni compte de l'estret lligam que hi ha entre la concentració dels grans capitals i el seu abús, sigui en règim capitalista, sigui en règim socialista. ¿Per què han de parar els abusos quan els socialistes governin? Únicament un sistema descentralitzador per mitjà d'una distribució justipreciada de capitals ofereix una garantia contra una situació d'arbitrarietats inaguantables.

Control de naixements i assegurança sobre la vida.

— Si als Estats Units hi ha una indústria que preocupi, a causa de les tràgiques conseqüències de la difusió aterradora del moviment anticoncepcionista, ho és la indústria del ram d'assegurances de vida. Això confirma el crit d'alarma donat amb justícia per la clerecia catòlica d'aquell país.

Sota el nom i marca hipòcrita "Higiene" es llancen al mercat productes de mitjans anticoncepcionistes que resulten mortífers sota un doble punt de vista. Aquests productes es venen lliurement en farmàcies, drogueries, quioscs de periòdics, perfumeries i salons de barberia. Una propaganda activa per l'anunci en els periòdics i revistes fa que aquests productes arribin per correu, fins a la casa de pagès més arreconada. Es pot preveure quines són les conseqüències. Donada la immensa extensió dels Estats Units, no existeix la possibilitat d'un control dels productes recomanats de tal o tal altre laboratori per part dels metges; demés, les instruccions per al seu ús generalment s'interpreten malament. Això explica que els casos de defunció es multipliquen d'una manera fantàstica i tots s'expliquen per l'ús de semblants productes. Són a milers les persones que cada any paguen amb la vida l'haver usat productes "higiènics". Així s'explica que les companyies d'assegurances sobre la vida estiguin sumament preocupades pel contingent, cada dia en augment, de pòlisses d'assegurances sobre la vida que han d'ésser liquidades per defuncions provocades per la difusió de pràctiques anticoncepcionistes. Hi ha hagut un canvi d'impressions entre les diferents companyies d'assegurances de vida per tal de trobar un remei al funest moviment de frustració de naixements.

L'"Osservatore Romano" fa el següent comentari: "Segons es desprèn de l'informe de la revista "Temps", a Amèrica hi ha dues indústries que, enfrontades, es troben en actitud hostil. L'una especula sobre la mort i frustra la vida naixent; és la indústria dels productes anticoncepcionistes. L'altra especula sobre la vida: les companyies d'assegurances de vida. El crit d'alarma d'aquestes, inspirat solament per consideracions econòmiques, podria influir sobre la consciència pública si no prescindís d'advocar en pro de la vida naixent. En això no hi pensen perquè

els nonnats no els interessien. ¡Encara no estan assegurats! La pugna entre les dues indústries americanes no és altra cosa que un mirall tràgic de la vida d'unes generacions que viuen d'esquena a Déu.

L'ordre estamental. — Els fets demostren que la família, el veïnatge, les tradicions populars, la nacionalitat, la germanitat humana i cristiana dels pobles del quals neixen els estats, constitueixen una estructuració de l'estat articulat d'una manera múltiple. La seva divisió, però, encara no està esgotada. Cal solament seguir les circumstàncies que acompanyen la realització dels objectius socials per trobar un altre principi d'articulació d'importància màxima. Cal considerar el conjunt de la societat i la manera com aquesta pot obtenir el seu objectiu. És clar que hem de partir de la societat perfectament organitzada, la qual conté totes les valors necessàries per a atendre les exigències d'una col·lectivitat. És essencial en l'origen de la societat que els homes necessitin els uns dels altres mútuament, que amb el concurs de tots produeixin allò que els és necessari que, separadament, no és pas possible que ho obtinguin. El treball conjunt i mutu converteix la societat en un organisme productor per mitjà del qual l'objectiu social devé una realitat. L'extensió dels grups socials i el desplegament de la cultura multipliquen i augmenten els béns reclamats per a la difusió de la cultura i, a la vegada, la capacitat dels individus i les necessitats reals estableixen unitats en els organismes productors en els quals cada grup d'homes està unit per a la producció d'uns béns determinats destinats a fins socials específics, per a una realització especial en l'organisme productiu. Aquesta capacitat idèntica és coneguda amb el nom de comunitat estamental o estament, i l'articulació de totes les unions de grups d'homes en l'organisme productor de la societat és anomenat ordre estamental o professional. De ço que havem dit i dels principis generals de caràcter social es dedueix: 1. L'organització estamental no coincideix amb l'organització de l'estat; hi està, però, en contacte; fet que és d'una importància extraordinària. 2. L'organització estamental no pertany exclusivament a l'ordre econòmic; encara que l'aspecte econòmic té una importància fonamental per a la realització de l'objectiu social i prengui un espai importantíssim en la societat. Però com sigui que la societat no té solament un objectiu econòmic-cultural sinó també espiritual-cultural, no solament integren l'ordre estamental els estaments de caràcter econòmic sinó també les organitzacions capacitades per a produir béns útils per als objectius socials. 3. L'aspecte exterior de l'organització estamental varia i depèn de l'evolució de la societat i de la seva cultura i és diferent segons els pobles, segons els països i segons els temps. No hi ha un patró segons el qual pugui tallar-se l'organització estamental. Aquesta compleix millor la seva missió essencial quan respon a les exigències reclamades per les circumstàncies.

L'organització estamental és diferent de l'organització de l'estat. L'estat estamental, és l'articulació dels ciutadans en corporacions administratives, integrades per "professions" que tenen confiades les missions corresponents dintre del conjunt de l'estat. És alguna cosa essencialment diversa de l'organització estamental en la qual les professions amb administració pròpia regulen segons els llurs drets els seus afers. L'estat estamental en el sentit expressat és l'estat corporatiu del feixisme; els elements estamentals autèntics hi han estat incorporats darrerament amb la introducció de cambres de representants amb autonomia. Els estaments del Reich creats pel Nacional-socialisme tendeixen cap a l'estat estamental, i la delimitació de l'esfera d'acció que els ha de correspondre en el sentit de la idea estamental ja ha estat anunciada. És diferència també de l'organització de l'estat estamental aquell que en les seves relacions entre la societat i l'estat, a més de l'estat estamental compareix el mateix estat com "estament superior" que comprèn aquell cercle de persones que té la missió de complir els deures d'estat o, millor dit, l'estament que suporta l'estat (*Spann*). Certament, una selecció pot comparèixer com a representant de l'organització de l'estat, especialment quan la reforma de l'estat és necessària, però l'estat col·lectiu comprèn a tothom i a tothom obliga a la responsabilitat i a la cooperació per a realitzar la missió que els correspon com a una corporació natural. I l'estat no es fonamenta ni en una cambra estamental econòmica, ni en un parlament elegit per sufragi universal (*Spann*); de fet cal una major direcció de l'estat. Però, com ha passat fins ara, cap classe no pot dir que l'estat li pertany, tota vegada que la direcció i l'autoritat estan vinculades cada dia més amb l'organització de l'estat, assenyalada per les lleis naturals.

L'organització estamental com a representant col·lectiu de l'organisme productor social té una posició individual en front de l'estat... és, en certa manera, abans que l'estat. Però l'organització estamental no absorbeix totalment l'existència de l'individu; deixa una esfera d'acció pròpia a l'estat; fins i tot únicament en l'estat pot trobar la realització d'aquest ideal. Perquè ha de basar-se en el dret assenyalat per l'estat i està subordinat al bé comú prescrit per l'autoritat de l'estat. Organització estamental és organització de la societat subordinada a l'estat, si bé molt diferent d'aquest. — J. MESSNER.

CERESCAO

Poderós reconstituent indispensable a tota persona debilitada en la tuberculosi, desnutrició, convalescència, anèmia, embaràs i lactància.

Preparat en el Laboratori del Dr. Viladot. Consell de Cent, 303

MODELS 1934

Cotxes 6 i 8 cilindres
Camions 1½ a 8 tones
Omnibus

BALTASAR FIOI

Diagonal, 413. - Teléfono 81707

Diputació, 35 a 39. - Tel. 31575

Dodge-Brothers

Carnet setmanal

La situació política. — Sembla que la situació política té tendència a estabilitzar-se. Les dretes no tenen cap impaciència per anar a ocupar el Poder, ja que creuen — amb molt bon sentit pràctic — que l'època de convulsions en què ens trobem pot ésser millor dominada, en els termes constitucionals, per un Govern de la mida de l'actual que pugui portar al front un republicanisme indiscutit, que no pas per un Govern format per elles mateixes, que difícilment podria mantenir-se molt temps en els límits de la Constitució.

Les esquerres, per altra banda, cada dia es van enfonsant un xic més, ja que en lloc d'emprendre el camí de la seva reconstitució civil i política, es llancen, com tots els desesperats, a una lluita aferrissada en termes de violència, d'aspecte i caient catastròfic, ço que, a més d'ésser el pitjor senyal, constitueix el camí de la seva major decadència, i arriben cada dia un xic més avall.

¿És que algú pot creure que les grolleries i comocions de violència de les últimes sessions del Parlament han pogut perjudicar el Govern? ¿No diríeu que, al contrari, han perjudicat majorment els qui les han provocat i promogut?

Ja el Govern ha aconseguit fer aprovar la llei de drets passius de la Clercia, la llei d'amnistia, i alguna altra que havia de provocar la màxima oposició dels elements esquerrans i socialistes. I amb tot, aquí tenim ja les lleis. Com aquestes, en vindran d'altres; i seguiran el mateix camí que les fins ara aprovades.

Que el Govern no respon al sentit dretista del país, és evident. Que el país desitjaria veure al Poder aquells a qui elegí en les últimes eleccions, també és cert. Però cal deixar un marge de confiança als homes dirigents dels agrupaments de dreta perquè ells són els qui compten amb elements de judici per a sospesar les circumstàncies i qui tenen a la mà els ressorts per a determinar el moment oportú de la seva intervenció definitiva en el Govern. No vulguem ésser més papistes que el Papa, sobretot tenint l'evidència que els dirigents són gent honesta, entenimentada i que fins ara poden mostrar com una garantia els seus encerts en tots els ordres de la política.

L'acte d'El Escorial. — Havia arribat a constituir una obsessió per a tot Espanya, i suposem que ho constituïa majorment per als governants. Els socialistes es negaven a deixar celebrar l'acte (ells, els liberals i amics de la democràcia!); els d'Acció Popular el volien celebrar en ús del seu perfecte dret; i l'acte s'ha celebrat amb un gran esplendor, amb una assistència formidable, i amb un ordre que mai no na que tractaven d'impedir-lo o de convertir-lo en una diada tràgica.

Els homes d'Acció Popular han mostrat un cop més ésser homes i ciutadans acabats i complets, celebrant l'acte, en primer lloc, ja que exercien un dret; i acatant les disposicions del Govern, en segon terme, puix que així donaven un exemple de ciutadania i de seny polític i social. Sense provocacions, sense exaltacions malaltisses, l'acte ha tingut una grandiositat magnífica i ha constituït una promesa de ço que poden constituir per al nostre esdevenidor aquestes joventuts disciplinades, filles d'un ideal eternament jove també en la terra hispànica.

Amb aquest acte, exemplar per molts conceptes, s'ha demostrat que és difícil l'exercici del dret en aquesta terra nostra, però que es pot exercir sempre que l'entusiasme hi posi l'esperit de sacrifici necessari per a exercir-lo. És amb dolor com es pareixen els fills; i és amb dolor com s'infanten generacions noves i exemplars per al dia de demà. El nostre món del segle passat, bastant gastat per situacions espirituals poc netes i confusiónaires, va deixant pas a una generació decidida, de posicions clarament cristianes, que ens ha d'obrir les portes del demà.

I el Govern també, per la seva banda, haurà pogut veure que aquí hi ha un problema de disciplina social, més pregon del que sembla, per a resoldre; però que quan es tracta d'un Govern que se sap posar al seu lloc, la disciplina reapareix i els drets es poden exercitar. L'acte d'El Escorial, doncs, constitueix uan veritable lliçó per a tots.

La llei catalana de conreus del camp. — Aquesta llei ha sortit ja en el periòdic oficial de la Generalitat, no hi ha cap dubte que constitueix, a hores d'ara, l'esdeveniment màxim dins la política de Catalunya.

No podem ara, ni és la nostra feina, examinar les disposicions del nou text legal. N'hi ha alguna d'acceptable, confosa entre moltes d'altres que entenem que fan de la nova llei el màxim atemptat a la riquesa agrària de la nostra terra.

Però hi ha una cosa indubtable en la llei: i és la seva inconstitucionalitat. I nosaltres, que no som massa respectuosos amb la Constitució vigent perquè l'entenem injusta a tot ésser-ho, creiem que en una llei que, com la present, havia de portar tanta discòrdia i havia d'ésser rebuda amb necessària hostilitat per molts sectors de la nostra terra, calia anar amb un xic de cura amb els principis constitucionals, car, si no és així, és evident que la llei hauria de caure per la seva pròpia base.

Ja es diu que hi ha alguna agrupació política decidida a plantejar aquesta qüestió davant les Corts de la República per a veure si el Govern pren la iniciativa de promoure el corresponent recurs davant el Tribunal de Garanties.

I si això arriba, com que és evident que promogut el recurs la llei ha de caure, ja que no té mitjans de defensa des d'aquest punt de vista, llavors es produiran conseqüències polítiques poc agradoses per a tots, ja que en realitat no hi ha res tan poc simpàtic com

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

els fregaments entre autoritats, sobretot en els començaments del nostre règim autonòmic.

Però si això ve ja qui podrem donar-ne la culpa més que als legisladors esquerrans, que no han sabut moure's en l'òrbita de la seva acció i dins el marge dels seus drets? ¿És que, sortint ells de la seva esfera pròpia, els ciutadans han d'abandonar un recurs legal contra l'extralimitació del legislador, extralimitació mitjançant la qual resten profundament afectats els interessos dels primers? Això no es pot exigir, puix que fer-ho valdria tant com creure que ésser català equival a fer professió d'heroi i de màrtir. Tenim uns camins legals oberts, i no hi ha cap inconvenient en cap sentit per a seguir-los d'un cap a l'altre. ¿És que en altre temps s'hauria malparlat dels catalans perquè portaven els seus plets en recurs de cassació davant d'un Tribunal Suprem? Es dirà que ara es tracta del Parlament; però tinguem present que el nostre és un Parlament de funcions limitades, i els mateixos que un dia van admetre com a bones aquestes limitacions no tenen res a dir contra els ciutadans que volen recordar-les a qui no les hauria mai d'oblidar per a complir amb el seu deure.

Fora d'això, l'actualitat política segueix estacionada, sense obrir el Parlament per ara, i amb la minoria de Lliga Catalana absent fins al present moment.

L'elecció de President i Magistrats dels Suprem ha portat un xic de desensopiment a les nostres esferes polítiques. Elegit el senyor Gubern (un nom esquerrà digne, i sobretot enormement més encertat que d'altres noms que corrien de boca en boca pocs dies abans de l'elecció) ara cal que els Magistrats que li facin companyia no esdevinguin polítics, cosa que evidentment perjudicaria i faria néixer morta la nostra més alta institució judicial. Déu posi seny i tacte en els qui han de complir una funció tan delicada, ja que fins ara sembla haver-los negat aquest

seny en moltes altres empreses de la mateixa alçada i de la mateixa transcendència d'aquesta.

El senyor Gubern és un polític i un advocat, no pas un jurisconsult imparcial i independent. Però admetent la dificultat de trobar-lo en els rengles de l'esquerra, podríem passar pel senyor Gubern si aquest es presentava rodejat de bona companyia. Hi podem tenir esperança?

Els socialistes de Catalunya. — Sembla que els socialistes que segueixen el burgès Sr. Serra i Moret han ingressat al partit d'Esquerra Republicana de Catalunya. Han fet manifestacions en aquest sentit, dient que ells, però, segueixen essent un partit de classe, mentre que l'Esquerra no és un partit de classe... i així tots plegats ens hem quedat sense saber ben bé de què es tracta. Ens pot servir d'al·luejament, però, pensar que tampoc no ho saben ells, de què es tracta. Ells només saben que ara governen a Catalunya, per gràcia de la generositat esquerrana; que, essent així, no els convenen els desvaris revolucionaris del Largo Caballero, de Madrid, ja que el governar no vol soroll i vol, en canvi, molta tranquil·litat en les digestions; i que, en conseqüència, cal ajuntar-se amb qui els permeti seguir en la posició governant d'ara, sigui qui sigui, i per damunt de tot allò del partit de classe i altres romansos del marxisme... que ells no coneixen, ni recorden, ni ganes. ¿És que no resulta més respectable el cacicat electoral que tots els marxismes coneguts i per conèixer?

De totes maneres, els de la U. G. T. a Catalunya s'han quedat sense partit, si bé no cal que els dolgui gaire, ja que si algun dia haguessin hagut de confiar en les revolucions que els ajudessin a fer els Serra i Moret, els Xiraus Palau, etc., de la nostra terra, estaven ben guarnits! El Sr. Largo Caballero ja deu saber a hores d'ara que tot això d'aquí (Unió Socialista de Catalunya) només es podia prendre a broma. I ara, fins amb aquesta broma han acabat els homes del ferotge socialisme català de bona jeia.

Els socialistes espanyols, durant la Dictadura, menjaren en els centres burocràtics segons els permis que els donaven els dictadors.

En el primer bienni de la República menjaren doblement, col·locant tots els amics en llocs oficials.

Únicament quan han estat allunyats de la menjadora, com ara, fan moviments de rebel·lió i es mostren convulsius.

Els socialistes catalans (Unió Socialista de Catalunya) s'han separat de la U. G. T. perquè els seus dirigents (que ara no disposen de les menjadores oficials) els volien separar dels càrrecs públics a Catalunya.

On ha anat a parar l'idealisme socialista, doncs? ¡Pobre socialisme espanyol, més decadent encara que tots els socialismes europeus! Pensàvem que moriria, a la llarga, però el creïem d'una major resistència espiritual.

BIOSER FORTIFICA

Bibliografia religiosa

Dr. Josep Roura, *Qüestions d'ara*, exposició i defensa de la veritat, amb un pròleg de Mn. Eudald Serra i Buixó, Foment de Pietat, Barcelona, 1934, 256 pàgines.

El malaguanyat Dr. Roura, autor de les obres *La Fe del nostre poble* i *Els dogmes de nostra Fe*, ens ha llegat una tercera obra, les *Qüestions d'ara* que ressenyem. Després de les magnífiques pastorals del Dr. Torras i Bages i de les *Proses del Bon Seny*, de Jaume Raventós, l'obra del Dr. Roura adquireix una oportunitat extraordinària; ve a ésser un manual d'apologètica popular. Heus ací els capítols: Els nostres sectaris; Déu; creients i ateu; l'home; immortalitat de l'ànima; relacions entre Déu i l'home; revelació i religió; la fe; el dogma dels càstigs eternals; Jesucrist, la seva persona i la seva obra; divinitat de l'Església; el poder civil, el seu origen i les formes de govern; l'Església i l'Estat; el laïcisme de l'Estat; el laïcisme en la família; el laïcisme en l'escola; la llibertat d'ensenyament; l'Església i la cultura; acció benèfica de l'Església; l'Església, combatuda però invicta. Aquesta apologètica popular serà d'una gran utilitat per als cercles d'estudis, especialment per als obrers. Com s'observa en el pròleg, aquesta obra "s'ha desposseït de tot caràcter magistral o ampulós...; el raonament és planer, senzill, natural com en una conversa amical, però fonamentat sempre en idees sòlides i fermes, exposades amb llenguatge clar i just... el seu estil és suggestiu en gran manera, cosa que fa el llibre molt agradós de llegir."

Dr. Carles Salicrú, prev., *Vulgarització filosòfica*, Calella, 1933, 175 pàgines.

El conegut orador sagrat i autor d'una sèrie d'obres de caràcter filosòfic, apologètic i social, ha reunit en aquest volum unes lliçons de "Vulgarització filosòfica", donades al grup de Joves Cristians de Calella i, a la vegada, una sèrie d'articles diversos de molta actualitat, publicats en diferents periòdics. Les quatre lliçons de vulgarització filosòfica tracten de la "Realitat, substancialitat, simplicitat i espiritualitat de l'ànima humana", "Judici crític de les doctrines que s'hi oposen", "Immortalitat de l'ànima", "Llibertat humana". La sèrie d'articles que segueixen aquestes lliçons tracten els temes més diversos. "Deber y Derecho", "Urbanidad", "La Enseñanza". Com l'obra del Dr. Roura, la publicació del Dr. Salicrú pot ésser molt útil a la nostra joventut necessitada d'ideal i de formació.

Qüestions Religioses, IV, *L'Església davant la llei de Confessions i Congregacions religioses i altres lleis de la república*, Foment de Pietat, 1934, 206 pàgines.

D'ençà que no es publica la *Revista Social*, no tenim cap arxiu on es reculli sistemàticament la do-

cumentació nacional i estrangera que afecta directament o indirecta els catòlics, sigui en l'ordre religiós, sigui en l'ordre social. Aquest volum IV de *Qüestions religioses* supleix, en part, aquest arxiu i publica una documentació que ha de tenir a mà tot catòlic espanyol il·lustrat: "Carta encíclica de Pius XI sobre la injusta situació creada a l'Església catòlica a Espanya", "Declaració de l'Episcopat amb motiu de la llei de Confessions i Congregacions religioses". En els antecedents es publiquen l'exposició dels metropolitans espanyols, la carta col·lectiva de l'Episcopat sobre la situació religiosa present i els deures que imposa als catòlics; la carta del Papa al Cardenal Segura; el document del Papa dirigit als bisbes, sacerdots i fidels espanyols; el missatge de l'Episcopat al Papa i l'allocució de l'Episcopat als fidels.

Encara conté altra documentació de caràcter civil que interessa a tothom: Constitució de la República; llei sobre cementiris; llei del divorci; llei del matrimoni civil i instrucció dels prelatos als fidels en ordre al matrimoni canònic.

Baudenom, *Meditacions afectives i pràctiques sobre l'Evangeli*, traducció de Mn. Joan Avinyó, vol. II, Foment de Pietat, 1934, 503 pàgines.

Baudenom, com Meschler, són figures destacades en el camp dels treballs sobre ascètica dels nostres temps. Les meditacions afectives i pràctiques sobre l'Evangeli que anunciem, degudes al canonge Baudenom, ens introdueixen a conèixer íntimament Jesús, a contraure relació amb ell, a tenir-hi confidències mútues.

Recomanem vivament aquestes meditacions, traduïdes amb gran diligència i presentades pulcrament i pràctica per Foment de Pietat.

Sant Alfons M.ª de Liguori, *Pràctica de l'amor a Jesucrist* (segona edició), Foment de Pietat, 1933, 272 pàgines.

Gairebé podríem dir que l'obra de Foment de Pietat és obra de pietat liguoriana. Les obres d'aquest sant doctor napolità, gràcies a les traduccions fetes pel Foment de Pietat a la llengua catalana, han quedat incorporades a la pietat catalana damunt la qual exerceixen una forta influència. Pot ésser que cap Sant dels temps moderns, excepció feta del Beat Antoni Claret, no ha exercit tanta influència damunt de la pietat del nostre país. És veritat que l'esperit i l'estil liguorians topen amb la nostra pietat pagesa, que és senzilla i austera, però, en canvi, s'adiuen perfectament amb la formació religiosa de ciutat, més lleugera, melosa i, potser, més sentida. L'èxit de la primera edició d'aquesta obra ens explica a bastament el bé que fa a les ànimes el llibre *Pràctica de l'amor a Jesucrist*.

FOMENT DE PIETAT. Durán i Bas, 11. BARCELONA

Esdeveniment sensacional

Ho és certament en molts sentits l'aparició del llibre

MEMÒRIES D'UN CABALER

PER

JAUME RAVENTÓS

Il·lustracions de J. G. Junceda

Voleu conèixer i fer conèixer l'excés i la força de la vida patriarcal en l'antiga masia catalana?
¿Voleu gustar intensament i de casa estant la vida forana amb totes les seves emocions i les seves placideses?

¿Voleu ser captivats dolçissimament per l'interès d'una novel·la amb dites i sentències que són nodriment sanitos de l'esperit?

Compreu, llegiu propagueu: MEMÒRIES D'UN CABALER.

Més de 400 pàgines. — 120 dibuixos d'En Junceda

Una artística i alegroia coberta a varies tintes.

Un llibre esplèndid. — Un present riquíssim.

MEMÒRIES D'UN CABALER

En rústega: 4'50 ptes. Enquadernat en tela, 6 ptes.

En la Diada del llibre ha constituït enguany un èxit de llibreria

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes. en rústega. Enquadernat en tela, 5 ptes.

Últimes publicacions de l'Oficina Romànica

RAMON LLULL

L'opuscle en vers sobre el Pecat
d'Adam

(Edició crítica)

1 pta.

Anuari de l'Oficina Romànica

Vol. V (1932)

27 ptes.

M. DE MONTOLIU

Bibliografia de la llengua
i literatura catalana

Fascicle IV (1931-1932)

2 ptes.

Breviari Crític

Vol. IV (1929-1930)

6 ptes.

galletes
Birba

ASSORTIT PIRINEUS
Especials pel desdèjuni

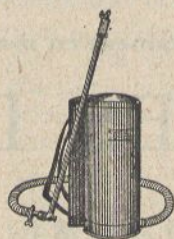
COL·LEGIALS

El més extens assortiment
en Impermeables,
Capes, Trinxeres,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Àngel, 25

"Le Rationnel"

POLVORITZADOR

per aire comprimit. El millor de tots
pel tractament dels arbres, plantes,
vinyes, blanqueig, etc. Més de 46.000
en ús, acrediten la seva acceptació.

No compreu abans d'haver vist
aquest meravellós aparell.

MOLINS TRITURADORS per a tots productes
i materials per a agricultura.

MAURICI HENING.-Flors, 5 - Barcelona

E. IMBERT

PLANQUES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842=BARCELONA

CONSELL DE BON GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estant i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet del Sorteig Extraordinari del 11 de maig a benefici de la Ciutat Universitària.

ATENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADO

CATLUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA